

Twée Werelden

Twée werelden

Ron Hoogland

Een dankwoord aan hen die geheel belangeloos ‘meehielpen’ aan de totstandkoming van *Twee Werelden*.

* Mijn speciale dank gaat uit naar: Nils, Hans en mijn dochter Vicky voor (na)lezing, beoordeling en correctie van een aantal verhalen.

* Ik dank Donald Trump voor het onzelfzuchtig model staan voor twee tautogrammen (Duiivelse Donald en Tegendraadse Teutoon). Een doelwit kon niet gemakkelijker zijn.

* Dank aan Henk Tuinman(†), de beste leraar die ik ooit heb gehad voor bepaalde ingevingen aangaande een tautogram (Meester Multiplex) in deze bundel. Verder dank aan een Franse ziener. Ik vermeld het verhaal, dat losjes op hem gebaseerd is, niet. Zoekt en gij zult vinden.

* Natuurlijk verdienen mijn vader(†), mijn moeder(†) en mijn vrouw Francisca alle hulde voor de grote hoeveelheid inspiratie die ze mij voor verschillende verhalen hebben gegeven.

* Een zeer discutabele dank aan Fritz Haarmann. Wederom mag u zelf het verhaal raden waarvan hij de inspirator was.

* Als laatste mag ik mijzelf niet vergeten omdat ook ik (op bepaalde wijze) acteer in een paar stukjes. Dank je, Ron! Je was geweldig!

Schrijver: Ron Hoogland

Coverontwerp: Ron Hoogland (2021)

ISBN: 9789403647067

© **Ron Hoogland 2021**

VOORWOORD:

Twee ‘Werelden.’ Twee ‘Kanten’ van mij, Ron Hoogland, als schrijver. De ene kant is ‘de Dromer’ uit mijn eerste bundel ‘*Planeet Breinpijn*’ waar louter Sciencefictionverhalen in stonden.

‘De Realist’ ontdekte u in het tweede boek: ‘*Breinpijns Metalen Beeldverhaal.*’ De Realist met een Twist.

Twee Werelden. Mijn derde bundel. Waar in het ene verhaal de Dromer overheerst, heeft in het andere de Realist de macht gegrepen. Maar daarnaast smelten in andere verhalen beide types schrijver samen tot een mengvorm, tot een ‘*Realistische Dromer.*’

De verhalen van dat type schrijver zijn veel meer uit het leven gegrepen, meer alledaags, veel Realistischer, maar bezitten vaak nog een Dromerige kant in de vorm van een bovennatuurlijke twist of een ietwat morbide detailuitwerking.

In een notendop is dat wat u als lezer mag verwachten. Als balans voor het wat ‘zwaardere’ Realistische gehalte heb ik gezorgd voor wat vrolijke noten in de vorm van haiku’s, tautogrammen en andersoortig lichtvoetig materiaal.

Als altijd laat ik het eindoordeel aan u over, beste lezer. Hoe beweegt ú zich voort door ‘*Twee Werelden?*’

Ron Hoogland (2021)

INHOUDSOPGAVE:

- Blz. 11: *Breinpijn voor Dummies (2018)*
Blz. 16: *Wildplassen (2004)*
Blz. 20: *Vijftien minuten (2014)*
Blz. 33: *Duivelse Donald (Tautogram*)*³
Blz. 34: *Bikkeselement cascade*
Blz. 35: *Bevrijdingsdag (2021)*
Blz. 40: *Twee Werelden (2020)*
Blz. 48: *Tegendraadse Teutoon (Tautogram*)*
Blz. 50: *Het heeft niet in de krant gestaan (2008)*
Blz. 53: *Stem van Liefde, Stem van Dood (2021)*
Blz. 58: *De hand van de schrijver (2013)*
Blz. 63: *Ontspoord libido (2021)*
Blz. 85: *Hecatombe (2018)*
Blz. 101: *Meester Multiplex (Tautogram*)*
Blz. 103: *Haikuparade (haiku's**)*
Blz. 104: *Rinkel (2021)*
Blz. 109: *De nieuwe agenda (2020)*
Blz. 115: *Den Salver ende Doembrengher (2020)*

(*Een Tautogram is een tekst of gedicht waarbij ieder woord met dezelfde letter begint*)

(**Een haiku is een drieregelige Japanse gedichtsvorm waarvan de eerste regel 5 lettergrepen heeft, de tweede 7 en de derde weer 5)

Breinpijn voor Dummies

Ik heb het eens nagezocht. In het jaar onzes Heren 2013 publiceerde ik een verhaal op Web Tales, de site waar ik sinds mensenheugenis mijn verbale activiteiten op parkeer. Dit verhaal doet feilloos uit de doeken hoe schrijver dezes aan zijn ‘nick’ is gekomen. Voor degenen die zich niet op deze site begeven om wat voor duistere reden dan ook, ik zal hen aanduiden als ‘verse’ lezers, zal ik een korte opfriscursus ‘Breinpijn voor Dummies’ geven. Sla dus snel de eerste pagina van je werkboek maar open!

Voor veel verhalen die ik schrijf, moet ik diep in mijn geheugen graven en ook ditmaal is dat niet anders. Ik ga jullie dus voor naar het jaar 1995. De plaats van handeling is het pittoreske plaatsje Oudkarspel waar toentertijd de ‘Koninklijke Houthandel Eecen’ gevestigd was. In die dagen een van de grotere houthandels van Nederland. Ondergetekende werkte daar toen een jaar of acht en was inmiddels een jaar of zes actief lid van het bestuur van de personeelsvereniging.

Een van de taken van de PV bestond uit het organiseren van leuke dingen zoals uitjes en gezellige avonden. Ik mag wel zeggen dat wij daar vrij creatief in waren gezien het gezelligheid- en -nazitgehalte van deze activiteiten en de reacties daarop van ons personeel.

Voortdurend probeerden wij nieuwe ideeën te ontwikkelen en daar Breinpijn een groot fan was/is van quizzes, liep hij al een hele tijd met een smeulend idee in zijn hoofd. Tijdens een

vergadering van het bestuur bracht ik het idee met vlammend betoog naar voren: “Laten we eens een quiz organiseren.” En dat was dat. Unaniem werd het idee verheven tot actiepoint en werd mij aangeraden om dit nader uit te werken. Challenge!

Zo gebeurde het dus dat eind 1995 de *‘Eerste en Enige Quiz die de Houthandel rijk is’* zijn vuurdoop kende. Niet moeilijk voor u te raden dat de quiz *‘Breinpijn’* heette. In eerste instantie *geïmplementeerd* (tja, ook ik ken mijn bestuurlijke terminologieën) als toetje van de jaarlijkse jaarvergadering werd het direct een jaarlijks terugkerend festijn. Thuis (ik bezat nog geen computer) verzoon ik de vragen, zocht foto’s uit en riep de hulp in van een collega die iets bij de plaatselijke radio deed voor de broodnodige geluidsondersteuning.

Ach, als ik nog aan die begintijd terugdenk, was het allemaal behoorlijk amateuristisch, maar zó ontzettend leuk. De geluidscollaga was soms wat chaotisch dus er werden wel eens fragmenten door elkaar gegooid of ze kwamen helemaal niet. De kwismaster die ik had geregeld, een spraakzame, maar half dyslectische collaga, verslikte zich af en toe in de kretologieën die ik op papier had gezet. Voor multiplechoice vragen maakte ik gebruik van een Flipover. Het ding viel wel eens om wat alom hilariteit veroorzaakte. Ook het filmdoek dat ik gebruikte voor de foto’s (via een beamer) stond niet altijd even vast. Onze technische dienst had van plaatmateriaal en elektrische toebehoren, kastjes gefabriceerd met lampjes erop die gingen branden als je op een gemonteerde dodemansknop drukte/sloeg. Tja, er ging dus wel eens wat kapot tijdens het iets te enthousiast op de knoppen rammen. Kinderziektes die het gewenste resultaat hadden op de populariteit. Die steeg met de jaren.

Het niveau van de vragen lag redelijk hoog. Ik zette in die tijd blijkbaar iets te veel in op de parate kennis van mijn collega's. Het maakte allemaal niet uit; de quiz was een redelijk succes en evolueerde verder en verder. Al na een jaar werd een gehele avond voor het spektakel gereserveerd. Ik maakte reclame via de prikborden in het bedrijf want er moesten natuurlijk wel kandidaten zijn. Het hele jaar was ik achter de inmiddels aangeschafte computer bezig vragen te bedenken, foto's te zoeken en geluidsfragmenten te bewerken. De kandidaten konden zich vanaf het tweede jaar inschrijven als duo en zelfs van nevenvestigingen van ons concern kwamen gretige opposenten, op zoek naar de eeuwige roem. Plus de bekera die ik goedkoop via een sportprijzenzaak aanschafte. Gelukkig was er toen voldoende budget voor zulke activiteit ontplooiingen.

Breinpijn werd na verloop van tijd een vast onderdeel op de activiteitenagenda van de personeelsvereniging. In de wandelgangen had ik mijzelf de nickname 'Mister Breinpijn' of gewoon 'Breinpijn' verworven. Een eretitel die ik nog steeds met veel genoegen draag alhoewel het aantal collega's dat de quiz nog kent of zelf gespeeld heeft zeer aanzienlijk gedaald is met de jaren.

In 2001 is Houthandel Eecen gefuseerd/overgenomen met/door PontMeyer. Dat veranderde niets aan de quiz want er bestond nog steeds een personeelsvereniging. De quiz beleefde hoogtijdagen ondanks de veranderingen die het bedrijf doormaakte. Ik werd uitgenodigd om ook op het hoofdkantoor in Zaandam Breinpijn te komen spelen. Men had gehoord van die collega's in het Oudkarspelse die zo'n alleraardigste quiz hadden.

Met nieuwe technieken konden we de quiz verder vervolmaken. De collega die in de begintijden het geluid verzorgde, was overleden en dat compartiment was overgenomen door de computer. Schijfjes branden met vragen, foto's en geluidsfragmenten (PowerPoint) was makkelijker. Drie quizmasters heb ik versleten in die tijd. Duizenden vragen evenals honderden foto's en op maat geprepareerde muziekstukjes zijn de revue gepasseerd. We begonnen ook het publiek te betrekken bij de quiz door middel van zogenaamde 'Rondetafelvragen.' Een A4'tje, geheel bedrukt met foto's, waar de toeschouwers de hele avond over mochten doen om ze op te lossen. Een kleine prijs lag voor hen in het verschiet.

Veertien jaar heeft de quiz 'gedraaid' totdat in 2009 de personeelsvereniging werd opgeheven. Ik had de gehele vragenlijst en toebehoren voor editie 2010 al klaar toen het bericht kwam. Een klap, dat is zeker. We hebben het overgebleven budget onder alle collega's verdeeld en wederom was het: 'dat was dat!' Geen Breinpijn meer. Ik was het even kwijt want quizzen maken zit mij in het bloed. Het duurde dus even voordat ik het 'oude vak' weer oppakte.

In de jaren na 'Doomsday' heb ik gelukkig weer vele quizjes mogen maken voor allerlei doeleinden. Quizjes voor leuke oudejaarsavondjes van mijn burens. Quizjes voor feestjes van familie en vrienden. Quizjes voor verjaardagsfeestjes van mijn dochter. Quizjes voor een organisatie voor dagopvang van dementerenden. Quizjes voor een neven en nichtendag. En natuurlijk de quizjes voor de jaarlijkse Web Tales Meeting. Mijn bijnaam Breinpijn zit dus diep in mijn wezen gebakken.

Beste cursisten, Nu jullie weten waar de naam Breinpijn vandaan komt, kan ik jullie met een gerust hart de rest van dit boek toevertrouwen. Je kunt nu je boek dichtslaan. Jullie zijn allemaal geslaagd voor de cursus 'Breinpijn voor Dummies.' Allen gefeliciteerd.

Was getekend:
Breinpijn

Wildplassen

Een oude klassenfoto in zwart-wit ligt in mijn hand. Sluimerende herinneringen banen zich een weg naar bewustzijn. Emoties spoelen aan op de stranden van mijn gedachten. Ik bevind me weer in het klaslokaal van juffrouw Kloes, een kleine, tanige vrouw met een blik die gezag uitstraalt. Even voel ik me weer dat jochie van amper zes jaar oud dat zijn eerste stappen heeft gezet in de wereld van de grote school.

Ik kijk op de foto. Zelfverzekerd zit ik rechtop in de bank met mijn vinger netjes ergens op een bladzijde van een boek. Vol zelfvertrouwen blik ik in de cameralens! Louter bekende gezichten om mij heen: Ruurd Gareidus, Danny van der Vaart, achter me Johnny Stet. Wilfred Ooster met zijn flaporen. Wie kan Marianne Huisman en Anita Bruin vergeten; ik kreeg voortdurend van ze op mijn kop en ik liet ze zomaar hun gang gaan! Mijn diepste ik vraagt zich opeens iets af. Is de foto een farce? Zit ik daar misschien níet zo zelfverzekerd? Vragen branden, maar tegelijkertijd geef ik zelf de antwoorden.

Ik was namelijk een stotteraar. Ik stotterde de hele wereld aan elkaar. Woorden, zinnen kwamen als brokstukken uit mijn mond. Níets kon ik zeggen zonder te haperen, níets durfde ik te zeggen zonder faalangst. Dat voelde als een handicap, een gebrek. Een levensgroot gebrek.

Oh ja, ik weet wel; iedereen heeft zijn gebreken. Johnny Stet was vrijwel dyslectisch, Wilfred Ooster had zoals gezegd zeiloren, Geraldine Kruijer was superschuchter. Mireille Bes

was lang en broodmager; ze leek wel een spook. Ruud Scholtens had zulke kromme benen dat het leek alsof hij altijd op een paard zat. En toch pasten zelfs zij voor mijn gevoel bij de klas. Ik niet! Ik voelde me een buitenbeentje. Als je zes bent, betekent erbij horen alles. Ik kon niet goed praten. Dat betekende voor de anderen dat ik dom was, een achterlijke debiel. Ik kon niets, ik was niets. Ik hoorde dus niet bij de groep en voelde me buitengesloten; zo was mijn overtuiging.

Toch was er één ding dat ik als de beste kon: voorlezen! Dáárom zit ik ook zo zelfverzekerd op die oude foto. Altijd hoopte ik op een beurt bij de voorleesles. Dan zou iedereen zien en horen wat ik kon. Ik sprak vlekkeloos, correct. Zélfs met de juiste intonaties. Maar ik besef me nu dat ik met voorlezen een rol speelde. Op die momenten was ik iemand anders. Een geaccepteerd iemand zonder gebrek.

Dan baant een nieuwe herinnering zijn weg naar de oppervlakte van mijn geheugen. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. Beroerd door de herinnering sper ik mijn ogen weer open. Ik voel wat steken.

Daar zit ik op de tweede rij, bij het raam; alleen in de schoolbank. De sommen in het rekenboek dansen voor mijn ogen. Ze betekenen niets meer, dringen niet meer tot me door want een probleem is mijn wereld binnengeslopen. Ik moet vreselijk nodig plassen! De anderen zitten stil te werken terwijl ik in grote nood verkeer. Gewoon mijn vinger opsteken en vragen is geen optie. Ik stotter; schaam me om te vragen, om te spreken, om te falen.

Mijn oplossing voor dit terugkerende probleem is een ritueel dat ik in de loop der tijd heb ontwikkeld: *'wiebelen.'* Ik wiebel

heen en weer op de stoel net zolang tot de juffrouw mij ziet en zegt dat ik naar de wc kan gaan. Zo werkte het altijd. Echter, deze keer ziet ze me niet! De nood wordt hoger en hoger. Zowel uiterlijk als innerlijk vecht ik een veldslag van buitengewone proporties uit. Ik wiebel zoals ik nog nooit gewiebel heb, knijp ongezien in mijn kruis voor verlichting. Gedachten flitsen ongeleid door mijn hoofd. Wat moet ik doen? Zal ik het vragen, durf ik dat dan toch? Toe nou, waarom wil ze me nou niet zien? Waarom kijkt ze niet? Ik moet zo nodig, ik houd het niet meer! Juffrouw?

Tevergeefs, geen respons. En dan gebeurt het! Bijna knappend laat ik plots heel langzaam iets lopen, iedere minuut wel iets. Ik kijk onder de stoel. Verd..! Een plasje vormt zich. Er barst onweer in mijn hoofd los. Zullen de anderen het merken? Zullen ze het zien?

Diepe schaamte maakt zich van mij meester terwijl ik werkelijk uit alle macht probeer om met de stoelpoten het steeds groter wordende plasje te verbergen. En nog steeds wiebel ik als een gek heen en weer en knijp als een bezetene. Het wordt warm in mijn hoofd én in mijn broek. Bah! In stilte lijd ik. Nog steeds laat ik, móet ik af en toe iets laten lopen. Ik kan niet meer, het doet zelfs pijn!

Dan zegt een vlakke stem: “ga maar, Ronnie.”

Voorzichtig schuif ik uit de bank, been de klas uit, steek dwars de gang over en betreed het toilet. Het kwaad is helaas al geschied als ik over de pot hang. Ik pers snikkend de laatste restjes eruit en probeer mijn broek droog te maken met wc-papier. Tevergeefs natuurlijk. Ik sta te schokschouderen. Waarom kan ik nou niet goed praten?